

РЕШЕНИЕ

№ 534

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1902** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на А. К. П. срещу Заповед № ЗЦУ-1938/28.12.2018г. и Заповед № 2931/31.12.2018г., издадени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с първата, от които му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, а с втората е прекратено служебното му правоотношение. Жалбоподателят моли за отмяната и на двете заповеди. Първата от тях сочи, че е незаконосъобразна поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби – заповедта не съдържа задължителните реквизити по чл.97, ал.1 ЗДСл, не били изложени мотиви за издаването ѝ, липсвало описание на нарушението, дата и място на извършването му, описание на обстоятелствата, при които е било извършено и доказателствата, които го потвърждават. Не било посочено и кои точно служебни задължения са нарушени и правното основание за налагане на наказанието. Това от своя страна препятствало извършването на проверка за спазване на сроковете по чл.94 ЗДСл. Не била спазена процедурата по чл.93 ЗДСл. Соци се, че дисциплинарна наказващият орган е установил нарушението най-късно на 31.05.2018г., което се установявало от Доклад вх.№ 93-00-2102/31.05.2018г., а дисциплинарното наказание било наложено на 28.12.2018г. През този период служителят не е бил в законоустановен отпуск. Нарушен бил и другият предвиден в чл.94 ЗДСл срок, а именно нарушението, за което било наложено наказанието било

извършено със съставянето на Акт за прихващане или възстановяване № П-22221016210978-004-001/20.12.2016г., връчен и предаден на същата дата в Отдел „Обработка плащания и задължения“. Съответно според чл.94, предл.2-ро ЗДСл срокът за налагане на дисциплинарното наказание е изтекъл на 20.12.2017г. Оспорва се извършването на вмененото нарушение. Сочи се, че дори да е извършено от него не са настъпили и не биха могли да настъпят вредни последици. Това обстоятелство, както и цялостното поведение на държавния служител на били обсъдени при налагане на дисциплинарното наказание като по този начин не била изследвана тежестта на вмененото нарушение спрямо наложеното за него дисциплинарно наказание. Всички изброени от жалбоподателя пороци на оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание според него обуславят извод за нейната незаконосъобразност, съответно за незаконосъобразност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа изложеното в жалбата и направеното с нея искане лично и чрез адв.П.. Претендира присъждането на направените по производството разноски. Допълнителни съображения излага в писмена защита.

Ответникът по оспорването, чрез юр.Д. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. В тях е мотивирано, че дисциплинарното нарушение е станало известно на дисциплинарна наказващия орган /ДНО/ от Доклад № 93-00-4469/30.10.2018г., изготвен от Л. Г. – ръководител „Инспекторат“ на НАП, с който доклад ДНО се е запознал на 31.10.2018г., съгласно поставената от него резолюция от същата дата.

Според пълномощника на ответника, считано от тази дата е започнал да тече 2-месечният срок за налагане на дисциплинарно наказание от узнаване за дисциплинарното нарушение. Обратно на тезата на жалбоподателя сроковете за налагане на дисциплинарни наказания били разписани в чл.13а, ал.2 от Закона за Националната агенция за приходите – два месеца от откриване на нарушението и две години от извършването му. За процесния период – от извършване на нарушението на 20.12.2016г. със съставянето на Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22221016210978-004-001/20.12.2016г., до налагане на дисциплинарното наказание на 28.12.2018г. жалбоподателят бил ползвал платен отпуск в размер на 39 работни дни, с които срокът по чл.13а, ал.2 ЗНАП се удължава. Противно на тезата на жалбоподателя, в оспорената заповед били изложени мотиви за налагане на дисциплинарното наказание, изчерпателно били описани съществените признаци на деянията, оценени като виновно извършени нарушения на служебните му задължения като самите факти по нарушенията не се оспорвали от жалбоподателя. Установените деяния – неуведомяване на органа по възлагане на ревизията и публичния изпълнител за фактите, че отразената в АПВ банкова сметка е закрыта, както и предприемането на активни действия, насочени към това парите да бъдат преведени по друга банкова сметка, върху която не е наложено обезпечение, правилно били квалифицирани като дисциплинарни нарушения, тъй като по този начин жалбоподателят е попречил на възможността върху банковата сметка на задълженото лице да бъде наложено обезпечение. Подробно описано с дата и място, било в заповедта и третото нарушение – неправомерното предаване в отдел ОПЗ на неотразена в деловодството декларация от задълженото лице, в която е посочена сметка за възстановяване на сумата, различна от записаната в АПВ и това време е периодът след връщането в НАП на сумата по закрытата банкова сметка на 28.12.2016г.

При определяне на вида и размера на наказанието се сочи, че бил взет предвид тежкия вредоносен резултат от бездействията и активните действия на жалбоподателя – невъзможност да бъдат обезпечени очакваните задължения на задълженото лице, тогава, когато по банковата му сметка е имало средства, мотиви, за което са изложени в оспорената заповед.

Претендира се присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 317.1/03.05.2011г. на изпълнителния директор на НАП жалбоподателят е назначен на длъжността „инспектор по приходите“ в Националната агенция за приходите. Доказателствата по делото безпротиворечиво установяват, че той е заемал длъжността инспектор по приходите в Дирекция „Оперативни дейности“ при Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, както към края на 2016г., така и към момента на издаване на двете оспорени по делото, заповеди.

Със Заповед № ЗЦУ-383/19.03.2018г. на изпълнителния директор на НАП е наредено Инспекторатът на НАП да извърши проверка относно спазването на законите, подзаконовите и вътрешноведомствените актове от страна на органите по приходи от Отдел „Проверки“, Дирекция „Контрол“ и публичните изпълнители от Дирекция „Събиране“ към ТД на НАП С., която да обхване действията на служителите на НАП за периода от 01.01.2017г. до настоящия момент /датата на издаване на заповедта/. За резултатите от извършената проверка по издадената заповед от ръководителя на Инспектората Л. Г. е изготвен доклад, заведен с вх.№ 93-00-2102/31.05.2018г. Върху същия до нея е поставена резолюция „за преценка за образуване на дисциплинарно производство по т.Ш.9 и Ш.10“. В т.Ш.9 /констатации от проверката/ е посочено, че в хода на тематичната проверка са констатирани случаи на неправомерно събиране на информация за трети лица, която не е била необходима на публичния изпълнител за изпълнение на служебните му задължения, а в т.Ш.10 са изложени констатациите на проверяващите, че съществуват възможности недобросъвестни служители, с оглед извличане на лични облаги, да злоупотребят със служебното си положение.

Със Заповед № ЗЦУ-1050/07.08.2018г. на изпълнителния директор на НАП, на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗНАП е наредено да се извърши проверка в ТД на НАП С. на предприетите действия от служители на Дирекции „Контрол“, „Събиране“ и „Обслужване“ в производства по ДОПК със страна Н. Й. Б., образувани след 01.11.2016г. Указано е, при необходимост да бъдат изисквани писмени обяснения от отговорните длъжностни лица, които нямат характера на обяснения по чл.93, ал.1 ЗДСл и чл.193, ал.1 КТ. Извършването на проверката е възложено на поименно посочени в заповедта служители от Инспектората на НАП, а контролът по изпълнение на заповедта е възложен на ръководителя на Инспектората Г..

За резултатите от така извършената проверка е изготвен доклад изх.№ 93-00-4469/30.10.2018г. /л.15 и сл. по делото/ до изпълнителния директор на НАП. Установено е, че жалбоподателят, в качеството му на орган по приходите, извършил проверка по прихващане или възстановяване, приключила с издаването на Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № П-22221016210978-004-001/20.12.2016г. на

Н. Б., при узнаване, че посочената в АПВ банкова сметка, запорирана като предварителна обезпечителна мярка в хода на течащо ревизионно производство, е закрыта, не е спазил утвърдената процедура в Дирекция „Контрол“ при ЦУ на НАП К6 „Извършване на проверка по прихващане или възстановяване“, като:

- издал и връчил цитирания АПВ без да получи потвърждение от публичния изпълнител, че сметката, по която ще се възстанови на лицето сумата, е запорирана в резултат на обезпечителното производство;

- не е уведомил ОВП Н. П. за необходимостта от поправка на очевидна фактическа грешка, с оглед възлагане на проверка за издаване на съответното решение за поправка на АПВ, с цел посочване на друга банкова сметка за възстановяване на установената сума;

- не е уведомил публичния изпълнител и ревизиращите органи, с цел налагане на запор на друга банкова сметка, по която да се възстанови сумата, въпреки че е бил информиран за предприетите действия по предварително обезпечаване на очакваните разкрития при възложената ревизия. По този начин органът по приходите е възпрепятствал предприемане на действия по предварително обезпечаване на задължения на лицето.

- изпратил е АПВ с посочена закрыта сметка за възстановяване – за осчетоводяване и възстановяване на дължимата сума в Отдел ОПЗ. След превода банката е върнала сумата в НАП.

- предал в Отдел ОПЗ декларация, в която е посочена сметка за възстановяване на сумата, установена от него в издадения АПВ, за която декларация не дава обяснения как е получена и не е заведена в деловодството.

За така установените нарушения, извършени от А. П. е предложено копие от доклада да бъде изпратено на Дирекция УЧР в ЦУ на НАП с оглед стартиране на дисциплинарно производство. Върху доклада, на 31.10.2018г. е поставена резолюция „Да“.

От приетите по делото доказателства във връзка със сочената проверка, извършена от жалбоподателя, се установява, че проверката по прихващане или възстановяване е иницирирана във връзка с подадено искане вх.№ 10-94-14-260/18.11.2016г. от данъчно задълженото лице Н. Б. за възстановяване на данък върху доходите на физическо лице за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2009г. в размер на 14 830 лева и следващите се лихви, внесени по Ревизионен акт № [ЕГН]/09.09.2013г., който е обявен за нищожен с Решение № 11715/02.11.2016г. на ВАС. Проверката е приключила с издадения от П. АПВ от 20.12.2016г., с който е установена сума за ефективно възстановяване по посочената от задълженото лице банкова сметка в Първа инвестиционна банка в размер на 9 391,65 лева главница и 8 802,76 лева лихви. На 20.12.2016г. в 12,56 часа, непосредствено след получаване по електронен път на АПВ, но преди потвърждаване на връчването му, Б. изпратил и-мейл на П. с искане сумата да бъде възстановена по друга банкова сметка в Първа инвестиционна банка с титуляр [фирма] или да му бъде разяснено как да получи парите в брой, тъй като банковата сметка, посочена в искането за възстановяване е закрыта, а лицето се намира извън страната.

П. не коригирал номера на банковата сметка, отразена в АПВ и го изпратил за осчетоводяване и възстановяване на дължимата сума в Отдел „Обработка на плащания и задължения“.

Междувременно е направено предложение за възлагане на ревизия на Н. Б. по ЗДДС за периода от 01.12.2011г. до 31.12.2011г., издадена е заповед за възлагане на ревизия

като с оглед обезпечаване на задължението ревизиращият екип е изготвил и искане за предварително обезпечение на задължения чрез налагане на заповед върху банковата сметка на Б., посочена в искането за възстановяване, разглеждано от П.. Публичният изпълнител издал постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, за което уведомял П. по и-мейл на 20.12.2016г. в 17,11 часа.

Във връзка с издадения АПВ, от Отдел ОПЗ сумата по него била осчетоводена на 22.12.2016г. и на 23.12.2016г. била преведена по сметката на Б. в Първа инвестиционна банка, за която последният уведомял жалбоподателя, че е закрыта. На 28.12.2016г. сумата се върнала обратно по сметката на НАП. На 11.01.2017г. сумата по АПВ била преведена по сметката на [фирма].

Тези факти не се оспорват от жалбоподателя. Видно от дадените от него писмени обяснения по реда на чл.93 ЗДСл /л.144 по делото/, той не оспорва, че не е прочел изпратения му от публичния изпълнител на 20.12.2016г. в 17,11 часа и-мейл. Непрочитането му е причината да не го уведомя за промяната на номера на банковата сметка, по която ще бъде възстановена сумата по АПВ.

Във връзка с доклад изх.№ 93-00-4469/30.10.2018г., със Заповед № ЗЦУ-1826/06.12.2018г. изпълнителният директор на НАП е наредил Дисциплинарният съвет /ДС/, назначен със Заповед № ЗЦУ-1045/06.08.2018г. /л.124-127 по делото/, да образува дисциплинарно дело срещу държавния служител А. К. П., да разгледа дисциплинарното дело и да представи на изпълнителния директор решението си в сроковете по чл.96, ал.4 ЗДСл. Заседанието на ДС е проведено на същата дата /06.12.2018г./ като резултатите от него са обективирани в нарочно съставен за целта протокол /л.130 и сл./. Заключение му е, че П. е извършил установените при проверката на Инспектората нарушения, които се явяват дисциплинарни такива, нарушенията са извършени виновно и за тях ДС предлага налагането на дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от една година“. Решението на ДС е обективирано и в нарочен акт – Решение № РЦУ-212/11.12.2018г. /л.138-139 по делото/.

Върху протокола от заседанието на ДС, съдържащ и неговото предложение, на 11.12.2018г. е поставена резолюция „да“, както и е определена дата за изслушване на жалбоподателя от ДНО – 14.12.2018г. от 9,30 часа.

До жалбоподателя е изпратено писмо по електронната поща /л.140/, с което той е уведомян, че е поканен за изслушване от дисциплинарно-наказващия орган на 14.12.2018г. в 9,30 часа като към писмото са приложени докладът на ръководителя на Инспектората от 30.10.2018г. и решението на Дисциплинарния съвет. Служителят също така, е предупреден, че неявяването му в определения час на посочената дата ще се счита за отказ по см. на чл.93, ал.3 ЗДСл. За датата на насроченото изслушване жалбоподателят е уведомян и с нарочно писмо изх.№ 94-А-345/13.12.2018г. /л.141 по делото/. В същото е инкорпорирана и разписка за получаването му на 14.12.2018г. и удостоверяване получаването на материалите по дисциплинарното дело. Съответно за изслушването на служителя от ДНО е съставен протокол, приложен на л.142 по делото. Видно от него, му е предоставена възможност да даде и писмени обяснения по случая до 19.12.2018г., 17,30 часа.

Последвало е издаването от ответника на оспорената Заповед № ЗЦУ-1938/28.12.2018г., с която на основание чл.92, чл.90, ал.1, т.5 във вр. с чл.89, ал.2, т.1 ЗДСл на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. На основание чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл е издадена втората оспорена заповед, с която е

прекратено служебното правоотношение на оспорващия, поради налагането на посоченото дисциплинарно наказание.

Двете заповеди, съгласно направеното отбелязване в тях, са връчени на жалбоподателя на 11.01.2019г., а жалбата срещу тях е заведена в деловодството на съда на 24.01.2019г.

За установяване твърденията на страните по делото са приети като доказателства справка за ползван от жалбоподателя отпуск за периода 2016-2018г. /л.233-234/, разпечатка от софтуерната система на НАП - ИС „Контрол“ /л.259/ и принтскрийн от писмо по електронна поща /л.264 по делото/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащи на оспорване пред съд индивидуални административни актове, от лице, което е техен адресат и което те неблагоприятно засягат, в преклузивния срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Според чл.97, ал.1 ЗДСл дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган, а такъв според разпоредбата на чл.92, ал.1 ЗДСл е органът по назначаването. Съответно разпоредбата на чл.107, ал.1, т.3 ЗДСл предвижда, че органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. В конкретния случай оспорените заповеди за налагане дисциплинарно наказание и прекратяване на служебното правоотношение са издадени от изпълнителния директор на НАП, на когото изрично нормата на чл.13 ЗНАП е предоставила правото да бъде орган по назначаване на държавните служители в агенцията и работодател на служителите по трудово правоотношение в централното управление, съответно от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Обратно на твърденията на жалбоподателя, при издаване на оспорените заповеди са спазени изискванията на чл.59 АПК – заповедите са в изискуемата писмена форма и съдържат реквизитите по ал.2 на с.р. В заповедта за налагане на дисциплинарното наказание са изложени фактическите установявания на органа, както и направените изводи по приложението на материалния закон във връзка с тях, съответно налице са предвидените в чл.97, ал.1 ЗДСл, задължителни реквизити - трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; дата на издаването; трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; служебните задължения, които са били виновно нарушени; видът и размерът на наказанието; правното основание за налагането му. Изложени са всички фактически основания като подробно са мотивирани изводите на ДНО относно извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, вредните последици от него. В този смисъл възражението

на жалбоподателя за неспазване на изискването на форма, изразяващо в непосочване на фактическите основания /неизлагане на мотиви/ е неоснователно.

Спазена е и процедурата, предвидена в ЗДСл за налагане на дисциплинарно наказание, в който смисъл не са налице основания заповедта да бъде отменена поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл.89, ал.1 ЗДСл държавният служител, който е нарушил виновно своите служебни задължения, се наказва с предвидените в този закон наказания. Според ал.2 на с.р. дисциплинарни нарушения са: 1. неизпълнение на служебните задължения; 2. забава изпълнението на служебните задължения; 3. неспазване кръга на служебните правомощия; 4. нарушение на задълженията спрямо гражданите по чл.20; 5. неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Видовете дисциплинарни наказания, които могат да бъдат наложени за извършено дисциплинарно нарушение са посочени изчерпателно във възходящ ред в чл.90, ал.1 ЗДСл и са както следва: 1. забележка; 2. порицание; 3. отлагане на повишението в ранг с една година; 4. понижение в по-долен ранг за срок от 6 месеца до 1 година; 5. уволнение.

В настоящия случай на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание по чл.90, ал.1, т.5 – „уволнение“. Предвид това, че наложеното наказание е възможно най-тежкото, законодателят е регламентирал освен общите изисквания към процедурата и специфични такива. Според общото правило на чл.93, ал.1 ЗДСл, дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Когато наказанието е от вида на процесното, законът постановява, че преди налагането му дисциплинарнонаказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане – чл.96, ал.1 ЗДСл. Дисциплинарният съвет има задължение да изясни фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, както и изслушва при необходимост обясненията на държавния служител и обсъжда представените от него доказателства – ал.2 на с.р. Дисциплинарният съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание /ал.3/.

От доказателствата по делото се установи, че тази процедура е изпълнена. Във връзка с установеното при извършената комплексна проверка /доклад от 31.05.2018г./, ответникът със Заповед № ЗЦУ-1050/07.08.2018г. е наредил извършването на проверка в ТД на НАП С. на предприетите действия от служители на Дирекции „Контрол“, „Събиране“ и „Обслужване“ в производства по ДОПК със страна Н. Й. Б., образувани след 01.11.2016г. За резултатите от така извършената проверка е изготвен доклад изх.№ 93-00-4469/30.10.2018г. След получаване на доклада на 31.10.2018г., съдържащ данни за извършено дисциплинарно нарушение, е разпоредено образуването на дисциплинарно дело /Заповед № ЗЦУ-1826/06.12.2018г./. В производството, развило се пред

Дисциплинарния съвет, са обсъдени всички събрани във връзка с установеното нарушение, писмени доказателства, съставен е протокол за проведеното заседание на ДС и е представено на ДНО взетото от него решение. Решението на дисциплинарния съвет е прието с единодушие като протоколът е подписан от председателя и членовете на Дисциплинарния съвет. Подписано от всички членове на Дисциплинарния съвет, назначен със Заповед № ЗЦУ-1045/06.08.2018г. е и Решение № РЦУ-212/11.12.2018г., с което на ответника е предложено налагането на П. на дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от една година“. В изпълнение на законната процедура /чл.93, ал.1 ЗДСл/ органът по назначаването и дисциплинарнонаказващ орган е поканил служителя да даде писмени обяснения по случая, служителят е изслушан от ДНО, за което е съставен протокол. На служителя е предоставена възможност за запознаване със събраните по дисциплинарното дело доказателства, с което е обезпечено правото му на защита. В този смисъл възраженията на оспорващия за неспазване на процедурата по чл.93 ЗДСл са несъстоятелни.

Неправилно обаче, намира съдът, че е приложен материалният закон.

Безспорно от доказателствата по делото се установиха извършените действия от жалбоподателя, квалифицирани от ДНО като неизпълнение на служебните му задължения, с което е осъществил дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2, т.1 ЗДСл - издал и връчил процесния АПВ без да получи потвърждение от публичния изпълнител, че сметката, по която ще се възстанови на лицето сумата, е запорирана в резултат на обезпечителното производство; не е уведомил за необходимостта от поправка на очевидна фактическа грешка, с оглед възлагане на проверка за издаване на съответното решение за поправка на АПВ, с цел посочване на друга банкова сметка за възстановяване на установената сума; не е уведомил публичния изпълнител и ревизиращите органи, с цел налагане на заповест за спиране на друга банкова сметка, по която да се възстанови сумата, въпреки че е бил информиран за предприетите действия по предварително обезпечаване на очакваните разкрития при възложената ревизия; изпратил АПВ с посочена закрыта сметка за възстановяване – за осчетоводяване и възстановяване на дължимата сума в Отдел ОПЗ; предал в Отдел ОПЗ декларация, в която е посочена сметка за възстановяване на сумата, установена от него в издадения АПВ, за която декларация не дава обяснения как е получена и не е заведена в деловодството, като по този начин е възпрепятствал предприемане на действия по предварително обезпечаване на бъдещи задължения на лицето Б. – запориране на сметката, по която ще бъдат преведени сумите, посочени в АПВ.

Съответно установяването на дисциплинарно нарушение, извършено виновно, обуславя налагането на дисциплинарно наказание. Чл.91, ал.1 ЗДСл предвижда, че при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението; цялостното служебно поведение на държавния служител.

Под тежест на нарушението следва да се разбира степента на значимост на нарушението, извършено от служителя, спрямо изискванията на закона към

него и съобразно това да се прецени какво наказание да се определи. В процесната заповед тежестта на нарушението е описана бланкетно – формално е посочено, че предвид тежестта на нарушенията, настъпилите от тях вредни последици, вината и субективното отношение на служителя, следва да се приложи най-тежкото наказание. Липсва конкретизация на степента на значимост на нарушението спрямо изискванията на закона, предвид факта, че издаденият в проведеното на Б. производство, ревизионен акт е обявен за нищожен. В заповедта вредните последици от нарушението са описани като възпрепятстване налагането на адекватни обезпечителни мерки за бъдещи задължения на задълженото лице Б.. Към онзи момент обаче /20.12.2016г./, ДНО не би могъл да знае какъв ще бъде изходът от това ревизионно производство. Възпрепятстването освен това, е с временен характер, а не абсолютно – за ревизиращия екип не е налице пречка за предприемане на действия по налагане на предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на задълженото лице – чл.198 вр. чл.121 ДОПК.

Изложеното води до извод, че е нарушен принципът на съразмерност. При определянето на дисциплинарното наказание същото не следва да засяга правата на наказаното лице в по-голяма степен от необходимото. Най-тежкото дисциплинарно наказание, предвидено в ЗДСл се явява несъразмерно тежко спрямо извършеното от служителя дисциплинарно нарушение, като се има предвид и обстоятелството, че за последните три години служителят е получил оценки на изпълнението на длъжността „изпълнението напълно отговаря на изискванията“. Този извод обуславя незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание. Незаконосъобразността на Заповед № ЗЦУ-1938/28.12.2018г. обуславя незаконосъобразност и на последващо издадената Заповед № 2931/31.12.2018г., с която служебното правоотношение на оспорващия е прекратено поради налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“.

За пълнота следва да бъде посочено, че не е налице твърдяното от жалбоподателя нарушение по чл.94 ЗДСл. Обратно на застъпената от него теза, за извършеното дисциплинарно нарушение ДНО е узнал от Доклад № 93-00-4469/30.10.2018г., изготвен от Л. Г. – ръководител „Инспекторат“ на НАП, с който доклад ДНО се е запознал на 31.10.2018г. Соченият от него доклад от 31.05.2018г. не установява конкретни нарушения и не посочва като техен извършител служителя А. П.. Считано от тази дата /31.10.2018г./ започва да тече двумесечният срок за налагане на дисциплинарно наказание, предвиден в разпоредбата на чл.13а, ал.2, предл.1-во ЗНАП или ДНО е следвало да се произнесе най-късно до 31.12.2018г. В случая оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ е издадена на 28.12.2018г., т.е. в срока по чл.13а, ал.2, предл.1-во ЗНАП. Разпоредбата се явява специална спрямо чл.94 ЗДСл и освен този срок, предвижда и че наказанието не може да бъде наложено по-късно от две години от извършването му, т.е. най-късно до 20.12.2018г. Следва да се отбележи обаче, че съгласно чл.94, ал.3 ЗДСл сроковете не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск. В случая от представената по делото справка /л.233-234/ се установи, че за процесния период жалбоподателят е ползвал платен отпуск в размер на 39 дни, с които съответно се удължава

срока по чл.13а, ал.2, предл.2-ро ЗНАП.

В заключение, предвид установеното и изложените съображения по-горе, ще следва оспорените заповеди да бъдат отменени като незаконосъобразни. При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноски. Такива са доказани в размер на 1000 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.268 по делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. К. П. Заповед № ЗЦУ-1938/28.12.2018г. и Заповед № 2931/31.12.2018г., издадени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на А. К. П. сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: